Jummal omma sure Teggude jures ühtegi ilmaaego ei te egga sea.

§. 126. Kui se Ohwerdaminne möda sai (§. 122), siis Issanda Ingel hüdis Abraamile teist korda Taewast: Ma olen ennese jures wandunud, ütleb Jehowa! Sepärrast et sa sedda Asja olled teinud, ja ei olle omma ainust Poegagt minnule mitte ärrakeelnud, siis tahhan ma sind töeste önnistada, ja so Suggu wägga paljo tehha, nenda kui Taewa-Tähhed, ja kui Liiw, mis Merreäres, ja so Suggu peab omma Waenlaste Wärrawad (ehk nende kindlad Linnad) pärrima.

§. 127. Keik se sai Aega möda töeks, nenda kui Jummal Abraamile sedda ette räkis, sest et ükski Rahwas Maailma peäl ni wägga ei olle sigginud, egga nt usfinaste sureks Rahwaks sanud, kui sesamma Abraami Suuguwössa temma ainsast Poiast Isaakist; sest Ismaeli Lapsed ja Suguwössa ei tulnud mitte nende sekka arwata, nenda kui Jummal isse Abraamile olli üttelnud (§. 116.).

§ 128. Ismaeli ei sallitud ka kaua ennam Abraami Maias, kui Sara isse olli Poja sanud: se sündis siis jo, kui Isaak sai ärranwõõrutud, (§. 119.), et Sara näggi Ismaeli sedda Asja naerwad, et Abraamil ja Saral ni suur Rõõm olli sest Lapsest, mis nemmad omma wanna Ea sees olid sanud. Sara Meel sai wägga pahhaks se peäle ja ütles Abraamile: Aja se Ümmardaja ja temma Poeg ärra, sest selle Ümmardaja Poeg ei pea mitte minno Poja Isaakiga pärrima. Se Sanna kurwastas Abraami wägga, sest et Ismael ka temma Poeg olli, ja temma tedda armastas. Agga Jummal ütles Abraamile, ta piddi nüüd agga selle Asja sees wõtma Sara Sanna kuulda, sest et Isaakist

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1778, lk. 17